

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Kritikus feszültség — új hang**

1. Kritikus feszültség — új hang

János Szikra

A dinamóterem gőzös, nehéz levegőjében a generátorok tengelye éles vonyítással jelezte a hálózat túlterheltségét. A fali wattmérők mutatói a piros mező határán rezegtek, amint a főáramkör váratlanul még több energiát szívott el a C-szektor pedáljairól. A túlterhelt rendszer nem tűrte a pillanatnyi kihagyást sem: ha a frekvencia átlépte a kritikus alsó értéket, a biztosítékok leoldottak, a kolónia büntetőáramköre pedig azonnal lekapcsolta a szektor kalóriafejadagját.

Alinda lába görcsösen rándult a fémpedálon. A nagymama helyett is nyomta a lendkereket, de a megemelkedett ellenállás szinte kővé dermedtette a tengelyt. János-g534 csendben kinyújtotta a karját a fülkék közötti rácson keresztül, és átállította a saját generátoregységének áttételét. A fémkar csikordult, ahogy átvette a terhelés egy részét Alinda köréből. A mozdulat szabálytalan volt, súlyos vétség a kolónia normái szerint, de az ózonos homályban a rendszer mérőórái csak az összteljesítményt regisztrálták.

– A hálózat nem bírja sokáig – suttogta János, miközben az izzadság a szemébe mart. – Ha még egy szektor lecsatlakozik, a központi trafó visszalökik a feszültséget.

A nagymama remegő kézzel nyúlt Alinda felé, de a lány nem engedte el a hajtókart. A falon lévő transzformátor halk sercegéssel bocsátott ki kékesszürke füstöt, jelezve, hogy a hálózat a végső határaihoz közelít.